

70. Konklusioner: Lighed for loven

På andenpladsen på listen over de 10 vigtigste værdier for det danske samfund finder vi begrebet: lighed for loven. Det betyder ifølge danmarkskanonnen, at alle har samme retsstatus uafhængigt af køn og religion, og om man er rig eller fattig. For vennerne i dommernes netværk ser det dog anderledes ud.

Skal loven overholdes?

“Lov er lov, og lov skal holdes,” siges det, men det gælder ikke, når det drejer sig om at sælge kunstværker fra tredjelændene.

Den Blå Avis ville ikke tillade Laserdiskens kunde at sælge en amerikansk DVD (side 550), men havde på samme tidspunkt intet problem med at tilbyde et stykke afrikansk kunst, som ifølge Kulturministeriets fortolkning er præcis lige så ulovligt.

Lige om hjørnet fra Laserdisken ligger den lokale tegneseriebutik, Comic Express. Der er masser af amerikanske tegneserier, som indehaveren importerer på samme måde, som han altid har gjort. Efter razziaen mod Laserdisken spurgte jeg ham, om han ikke frygtede, at det samme kunne ske for ham. Han rystede på hovedet og sagde med et smil: “Hvem skulle have interesse i at genere mig?”

Det er det, det handler om. For almindelige mennesker giver det ingen mening, at det er ulovligt at videresælge noget, medmindre det er bragt på markedet i EU af rettighedshaveren selv. Hvem forestiller sig, at det kan være forbudt?

I det sydlige Aalborg er der hver sommer nogle kæmpe loppemarkeder, og jeg har besøgt dem for at finde ud af, om politiet går rundt og kontrollerer, at der kun sælges EU-varer. Jeg kan bekræfte, at salg af alt muligt fra hele verden finder sted aldeles uhindret. Ingen bliver bedt om at fremvise tilladelse til at sælge en vase, der måske stammer fra Kina, eller en sommerskjorte, man har taget med hjem fra ferien i Thailand. Alle blæser på loven, og det får ingen konsekvenser.

Produkt Afrikansk lille figurer
Afrikansk lille figurer. Håndlavet lille figurer, af sorte træ og ben, vel poleret, i par, pris per stk.
Pris kr. 200

Hvem bestemmer?

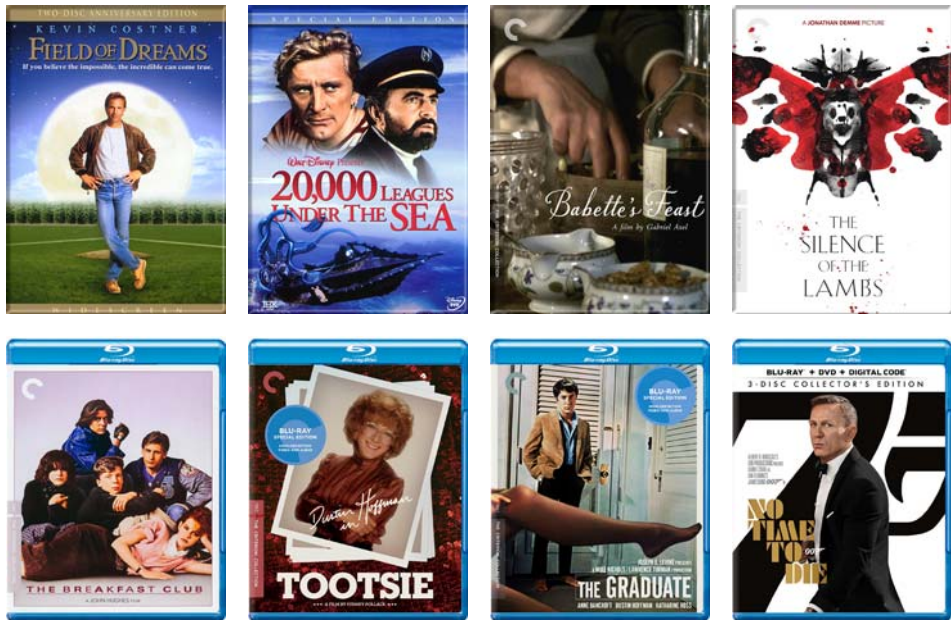
Forestil dig, at vi spørger almindelige mennesker på Strøget, om de er klar over, at det uden særlig tilladelse er forbudt at sælge varer, der ikke stammer fra EU. De færreste vil svare: “Ja, det har et flertal i EU besluttet at forbyde.”

Det betyder ikke, at loven er uden betydning. Når det gælder de fleste daglige forbrugsgoder, er det et ekstra instrument, den internationale industri kan bruge til at kontrollere udsalgspriserne i Danmark. Allerede før importforbuddet i 2002 blev 95 % af priserne på mærkevarerne dikteret af leverandøren (side 26).

Eksemplet med børnetøjet er ikke usædvanligt (side 27). Hvis man i Danmark åbner sin egen lille butik, adlyder man leverandøren, for ellers får man problemer. Det lyder mere dramatisk, end det er i praksis, for de fleste butiksejere er med på idéen, da det er til fordel for alle i netværket. Alle garanteres en god fortjeneste, når de undlader at konkurrere på prisen.

Det er forbrugerne, der taber. De betaler unødvendigt meget, og de får færre varer at vælge imellem. Problemet er tosser som Rudi Schropp-Pedersen, der fik det skøre påfund, at en CD-plade kun skulle koste 100 kr. (side 512), eller Tesco, der ikke mente, at et par Levi's jeans skulle koste £45 (side 492). Eller en tosse som jeg selv, der mener, at også andre film end de kommercielle Hollywood-hits fra FDV skal kunne købes af danske filmsamlere. Over for sådanne tosser er loven til stor hjælp, for så kan generalimportøren bestille en dommer til at beslaglægge den formasteliges varelager og få adgang til dennes regnskaber.

Disse generalimportører bestemmer reelt, hvem der behøver følge loven.

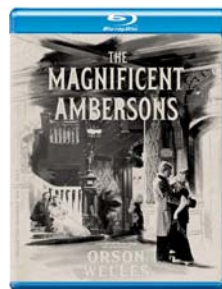
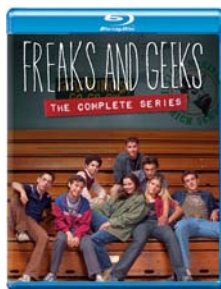
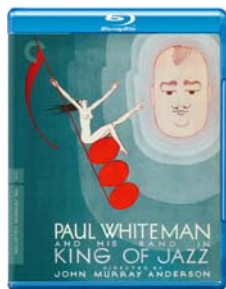
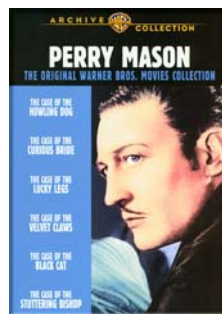
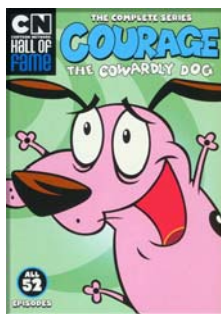
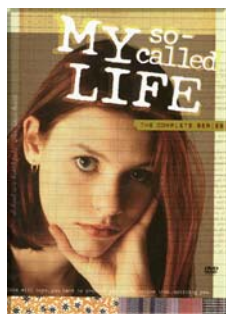
Forbudte specialudgaver, der ikke tilbydes, fordi salget straffes med bøde.

Civil ulydighed

Alle andre er ligeglade med ophavsretslovens forbud mod at sælge kunstværker fra tredjelandene. I 2019 kunne borgerne via Bruun Rasmussens Kunstauktioner købe dele af prins Henriks private samling af afrikanske masker og figurer. Det var gaver, prinsgemalen havde modtaget igennem årene, og ifølge ophavsretsloven må de ikke spredes videre. Det så de stort på i kongehuset, da de solgte ud af samlingen.

Genbrugstanken vil få dødsstødet, hvis loven håndhæves. Røde Kors' genbrugsbutikker overtræder loven hver dag, for de kan ikke bevise, at alle genbrugsvarerne stammer fra EU. Jeg vil gå så vidt som at påstå, at samfundet vil ophøre med at fungere, hvis loven håndhæves overalt. I praksis ignoreres den også. Man kan sige, at der er tale om en pragmatisk civil ulydighed.

Heller ikke Laserdisken overholder loven i Kulturministeriets fortolkning. Jeg mener selvsagt, at fortolkningen er forkert, og fogedforbuddet vedrører kun film, FDV selv udgiver, så til glæde for filmsamlerne og rettighedshavere verden over, sælger vi stadig film, som FDV ikke udgiver i Danmark. Det indebærer, at vi må registrere, hvad FDV's medlemmer udgiver. Jeg kan ikke garantere, at mine folk er fejlfri, men jeg kan sige, at FDV ikke har påvist svipsere i de 19 år, vi har brugt forbudt-programmet til at undgå parallelimport. FDV fik således hverken ram på Laserdisken eller specialimporten, selvom det var formålet med overfaldet i 2005.

Film, der ulovligt tilbydes i Laserdisken, fordi de er uden for FDV's kontrol.

Traditionel partiskhed

Partiskhed! Findes der et bedre ord, når ikke én eneste dommer vil se i øjnene, at FDV's udlejningsmonopol skyldes et lumpent trick i fogedretten (side 99), en fed løgn for EU-Domstolen (side 105 og 110) og endnu en løgn efter at jeg havde påpeget, at der ikke fandtes en særlov om udlejning af film (side 136)? Tværtimod har en række dommere dækket over Johan Schlüters og FDV's mange løgne.

Tilsvarende har dommerne dækket over FDV's kovending om fortolkningen af regional konsumtion, over FDV's viden om min import (side 591) og også om baggrunden for den (side 592). Dommerne har dækket over det kalkulerede overfald, gennemført en bevissikring uden et forudgående retsmøde og også uden den grundlovspligtige kendelse, og de har ignoreret Niels Bo Jørgensens sjuskefejl - og nogle gange endda givet mig skylden for den. Kan en domstol synke dybere?

Der er også mere subtil forskelsbehandling, f.eks. Østre Landsrets vurdering af, at det må antages, at Sydney Pollack havde tilladt lemlæstelsen af *3 Days of the Condor*, alene fordi han havde tilladt visning på tv, mens det ikke kunne antages, at Warner havde tilladt udlejningen af deres videoudgivelser.

Ser man på baggrunden for de to "tilladelser", bliver forskelsbehandlingen klar. Sydney Pollack havde alle mulige grunde til at hade lemlæstelsen af filmværket, mens Warner ikke alene tjente milliarder på udlejningen af sine film, men endda leverede videokassetterne med en vejledende udlejningspris (side 80).

Det kan måske indvendes, at der ikke var tale om de samme dommere, og man kan ignorere problemet med en forklaring om, at det har været tilfældigt. Men så kan man lige så godt slå plat eller krone! Jeg synes, der er en tydelig tendens til, at dommerne dømmer til fordel for den industri, der belønner dem med bijobs, og til skade for de individer, der ikke benytter voldgiftssystemet.

Forskelsbehandlingen er ikke til at overse. I udlejningssagen havde jeg nedlagt påstand om erstatning. Retspræsident Arildsen valgte at udskyde spørgsmålet om erstatning med den konsekvens, at Vestre Landsret afviste at lade mig nedlægge påstanden i ankesagen. Piben fik en anden lyd, da FDV først efter mere end to år og efter forberedelsens afslutning i sagen mod Laserdisken ApS nedlagde påstand om erstatning. Dommer Helle Dietz må have ros for at respektere retsplejelovens forbud mod nye påstande så sent i sagen, men selvom påstanden ikke havde været behandlet i byretten, vendte landsretten denne gang på en tallerken og lod FDV nedlægge påstanden i ankesagen - og det til trods for, at ankesagen dermed fik en helt anden karakter med helt andre emner (side 809).

FDV skifter mening igen og igen, men dommerne lyver åbenlyst for at dække over det. Tag f.eks. kovendingen om ophavsretslovens fortolkning og løgnene om informationerne om ejerforholdene og mine indsigelser over for formalitetsfejlen. Og selvom jeg altid har ment, at filminstruktøren er ophavsmanden til et filmværk, og selvom min opfattelse bekræftes af låne/leje-direktivet (side 186) og støttes af filminstruktørerne selv (side 309), nægter dommerne at forholde sig til det.